

O malé žnečce a Srpnové noci

Víska Holosko nikdy nepatřila k nejbohatším. Příroda sama se postarala o to, aby se lidem žilo trpce – husté lesy a kamenité kopce lidem nedovolovaly ani snít o úrodných nivách, a tak za vsí žloutly jen nevelké pruhy polí, která lidé osvobodili od kamení. Takových políček bylo sice dost, ale k těm nejvdálenějším se muselo jít pěšky i hodinu.

Jedno z nich patřilo chudé vdově, která žila se svou malou dcerkou u lesa. Žena těžce pracovala jako posluhovačka a dívka okopávala zahrádku a starala se o selpice a kachny.

Nadešel čas sklizení a úroda byla bohatá jako nikdy předtím. Celá vesnice se radovala. Chudá vdova se však najednou rozstonala a musela ulehnout.

„Co jen bude s naším obilím?“ trápila se, zatímco celá ves už sklízela úrodu.

„Nebojte se, maminko,“ utěšovala ji dcerka, „sklidím obilí sama.“

„Ale jdi, jsi ještě moc malá. Nikdy jsi nedržela srp v ruce.“

„Ale držela. Vždyť sekám koprivy drůbeží!“

„Nepovídej... Kolik tam těch kopriv vždycky zůstalo. Ach, ach... Třeba se někdo ze souseďů smiluje a pomůže nám. Ale každý si nejdřív musí sklidit svoje pole a pak vymlátit, vždyť počasí je nestálé. Dneska vedro, zítra liják. Do té doby se zrní z klasů dávno vysype...“

„Tak já zkusím, jaká jsem žnečka,“ řeklo děvče, popadlo srp, džbáněk mléka a kus chleba a vydalo se na pole.

Zrní už začínalo padat z klasů. Ještě den dva a na sklizeň bude pozdě.

„Neodejdu, dokud všechno nesklidím,“ rozhodla se dívka a pustila se do práce.

Ale její malé ručky nebyly zvyklé na tak těžkou práci a záda se brzy rozbolela. Děvče tu a tam přestávalo, aby si odpočinulo. Slunce už zapadlo a začínalo se šerit. Kolem dokola ani živáčka. Dívanka žne, ale konec je ještě daleko. Ruce už přestala cítit, jako by byly dřevěné, nohy se jí podlamují a kolena padají na ostré strniště.

„Nikdo mi nepomůže,“ pustila se do pláče, „jenom temná noc.“

V tu chvíli se vedle ní objevila Srpnová Noc – vysoká tmavovlasá žena v nádherných šatech, tmavě modrých jako noční obloha.

„Ale, ty pracuješ i v noci?“ podívala se. „Už jsem toho ve světě hodně viděla. Viděla jsem, jak lidé ponocují nebo kradou, ale že by někdo sklízel obilí, to jsem ještě neviděla. A k tomu takové malé dítě?“

„A co jsem měla dělat, když mi matka onemocněla a z klasů se už sype zrní?“

„No no, jen se nezlob. Když už jsem tady, pomůžu ti.“

S těmi slovy vzala Srpnová Noc srp a hbitě se pustila do práce. Než bys řekl švec, už tu ležela úroda svázaná ve snopech a poskládaná do stohů.

„Tak, a je to hotovo,“ řekla Srpnová Noc. „Už musím jít. Za chvíli vyjde slunce.“

„Ach, paní, jak vám jen poděkuji! Vezměte si na památku aspoň trochu klásků.“

Srpnová Noc vzala do hrsti klasy, pozvedla je a posypala si jimi své šaty. Když odcházela, dívka si všimla, jak se šaty zlatě záleskly.

Od té doby je Srpnová Noc nad Halicí piná záře zlatých hvězd.

PŘÍBĚHY Z HALIČE

Jurij Kynnyčuk. Překlad Rita Kindlerová. Praha, Portál 2002.